Hồi thứ sáu mươi bảy
Chung hậu xuất trận, giao chiến với Huyết Hồ
Huỳnh Cái sai người đưa thư cho Chung hậu

Nói về Huyết Hồ quân sư khi còn sai người khiêu chiến, bỗng nghe súng nổ vang tai, thấy một đạo binh cờ xanh xông ra, đi đầu là một viên nữ tướng là Mộng Ngọc Trinh mặc giáp xanh, đi qua phía đông mà bố trận.

Huyết Hồ tưởng là Chung hậu, cứ theo ngờ hoài. Lại nghe nổ ba tiếng pháo, xông ra một đạo binh cờ đỏ, đi đầu là một viên nữ tướng là Liêm Thoại Hoa mặc áo giáp đỏ, đi qua phía nam mà bố trận.

Huyết Hồ không biết là gì, kế thì phía đông người phía nam, kế đấy nghe pháo nổ nữa, thấy một đạo binh cờ trắng xông ra, đi đầu là một viên nữ tướng là Mộng Ngọc Nga, mặc giáp trắng đi qua bố trận phía tây.

Kế nghe luôn ba tiếng pháo nữa, thấy một đạo binh cờ đen xông ra, cũng một viên nữ tướng đi đầu là Đào Kim Định, mặc giáp đen đi qua bố trận phía bắc. Huyết Hồ thấy bốn viên nữ tướng ra trận, bố theo phương hướng, án theo kim mộc thuỷ hoả, bèn nói với Huỳnh Cái và Thân Kiệt rằng:

– Bần đạo nghe Chung xú phụ dùng binh, đánh đâu thắng đó. Nay thấy nó điều binh bố trận như vậy, thật là danh bất hư truyền.

Nói vừa dứt lời, kế nghe pháo nổ vang trời, thấy một đạo binh cờ vàng xông ra, một viên nữ tướng mặt như hoa đào, lưng dường như vóc liễu, mình mặc Huỳnh kim giáp, cưỡi con ngựa long cu. Huyết Hồ xem thấy tình nghi, sao Chung hậu mà nay lại lịch sự như tiên Quảng Hàn. Kế đó thấy kéo binh ra bố trận Mồ kỷ thổ, ở giữa trung ương, đủ năm phương vị ngũ hành, trận thượng thật oai phong tề chỉnh. Xem rồi xốc đến hỏi rằng:

– Viên nữ tướng đó có phải Chung Vô Diệm chăng?

Chung hậu nghe hỏi, ngước thấy yêu đạo mình mặc áo bát quái huỳnh bào, tay cầm cây Lang nha bổng, hai mắt như sao băng, tóc trên đầu thì chờm bơm, coi ra chẳng phải là người chân tu dưỡng tính, quả thật đồ hung thần ác sát mà thôi. Xem rồi bèn nạt lớn và đáp rằng:

– Ai gia là Chung Vô Diệm, chính hậu của Tuyên Vương đây.

Huyết Hồ nghe rõ, cười và nói rằng:

– Bần đạo làm quân sư ba nước, tên gọi Huyết Hồ, bấy lâu nghe tiếng Đông Tề hay làm những điều phi pháp. Nay bần đạo tới đây quyết bắt cho được nàng mà cứu các nước trong lúc tai ương.

Nói rồi múa cây Lang nha bổng tới đánh Chung hậu. Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ. Đánh hơn năm chục hiệp thắng bại chưa phân, Huyết Hồ dùng kế trá bại đánh bậy một roi rồi bỏ chạy.

Chung hậu chẳng sợ cũng giục ngựa đuổi theo. Huyết Hồ ngó thấy cả mừng, liền lấy cây Dẫn Hồn cân[71] nhắm ngay mặt Chung hậu phất qua phất lại ba lần. Chung hậu ngó thấy liền rút báu kiếm ra cầm tay, mắt ngó theo mặt trời, hớp lấy không khí rồi niệm một hơi thần chú, tức thì lửa ở trong lưỡi gươm túa ra muôn đạo, bay tới đốt cháy cây Dẫn Hồn cân.

Huyết Hồ lật đật bỏ cây cờ xuống đất, lại bị lửa đốt cháy hết cả râu và tóc. Huyết Hồ mắc cỡ phủi đầu, Chung hậu thấy vậy cười ngất và nói rằng:

– Ai gia thấy sư trưởng là người xuất gia đầu Phật, mất công phu chẳng có thì giờ rảnh mà cạo râu, nên Ai gia dùng lửa đốt dùm luôn cả tóc và râu, ấy cũng là một điều công quả.

Huyết Hồ nghe qua nổi giận, bèn vung roi lướt tới đánh nhầu hơn một trăm hiệp nữa cũng chưa định hơn thua. Còn đao pháp của Chung hậu càng lâu lại càng hay, Huyết Hồ tính bề cự không lại, bèn giục beo bỏ chạy đùa. Chung hậu quất ngựa đuổi theo, Huyết Hồ liền lấy cái Tích trượng cửu hoàn tế lên không liền thấy túa ra kim quang chín đạo[72]. Chung hậu ngó thấy bèn lấy một mũi tên kêu là Xuyên Vân tiễn bắn trúng cái Cửu hoàn tích trượng rơi xuống đất[73].

Khi Chung hậu bắn trúng cái Tích trượng rơi xuống rồi lại kêu Huyết Hồ hỏi rằng:

– Yêu đạo còn bảo bối gì nữa hãy đem ra giỡn với ta?

Huyết Hồ mắng rằng:

– Mi là con cửu phụ, đã phá phép của ta rồi lại cười ta, trận này ta thật chẳng tha, quyết một còn một mất.

Mắng rồi vung roi tới đánh, Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ. Một beo một ngựa, kẻ lại người qua, đánh hơn trăm hiệp cũng cầm đồng, chưa biết ai cao thấp. Huyết Hồ lui ra ít bước lấy một vật báu kêu là Kim Chuyên tế lên, hào quang muôn đạo sáng ngời, mây lành đôi vầng vần vũ, Chung hậu lanh mắt ngó thấy biết vật ấy là chí báu liền niệm chú tức thì, cắn máu đầu ngón tay phun lên và nói rằng:

---

[71] là cây cờ

[72] vật đó thật là chí báu, hễ thần tiên ngó thấy cũng phải nhào lăn

[73] Nguyên mũi tên ấy là cây Giáng long mộc, còn cái phép kia là cái lông của chim đại bàng. Vì hai món ấy khác nhau nên bắn trúng thì phải nát tan

– Sao chưa trở lại còn đợi chừng nào?

Nói rồi hào quang đâu mất, tường vân cũng tan hết đi, Huyết Hồ chưa kịp thu phép về đã bị Kim Chuyên đánh trúng sau lưng, nhào lăn xuống đất. Chung hậu muốn tới lấy thủ cấp, may nhờ có mấy tên đồ đệ xông ra là Kim Nha, Ngân Nha, Thiết Bối cùng Đồng Bối, bốn người phủ vây Chung hậu, đánh thôi tối đất om trời.

Ngân Nha mở hồ lô tế Huỳnh Sa lên, Thiết Bối niệm linh văn tế phép Thần thạch lên. Chung hậu phun máu ngón tay niệm chú, Huỳnh Sa thì trở lại vãi vào mặt Ngân Nha, còn Thần thạch lại sa xuống đánh trúng lưng Thiết Bối.

Bốn người đều thua bỏ chạy, Chung hậu bèn niệm chú Chưởng Tâm Lôi, bốn phương sấm nổ vang trời, phục binh Tề ào ra cướp trại. Bốn viên nữ tướng đùa binh tới đánh, binh ba nước chẳng kịp trở tay, chết thôi nằm ngửa nằm nghiêng, trường chinh chiến biết đâu là mạng số.

Nói về đạo binh của Trang Bạo khi nghe Chưởng Tâm Lôi làm hiệu bèn xua binh ra cướp trại Sở bang. Gặp một viên tiểu tướng thanh niên, tay cầm hai cây kim chuỳ rất nặng. Trang Bạo buông lời mới hỏi:

– Tiểu tướng tên họ là gì?

Huỳnh Nguyên đáp rằng:

– Ta là con đầu của Nguyên soái, tên gọi là Huỳnh Nguyên. Vậy chớ ông già tên họ là chi để ta đưa về chín suối.

Trang Bạo cười và đáp rằng:

– Thằng nhỏ đừng nói phách, hãy lóng tai mà nghe: Tề bang binh mã Đại nguyên nhung, Trang Bạo tên bổn soái. Vậy cháu hãy nghe lời ông nói, quy hàng thì được sống an toàn.

Huỳnh Nguyên nghe nói đỏ mặt đỏ mày, vung kim chuỳ áp vào lướt đánh. Trang Bạo đưa thương ra đỡ, đánh vùi năm hiệp có dư, bị Huỳnh Nguyên một chuỳ nhào lăn chết tốt. Tống Thiên buông cương lật đật đánh mới được ba hiệp đã bị Huỳnh Nguyên bắt sống đem về.

Tống Vạn thấy vậy hoảng hồn, cướp thây Trang Bạo rồi quay ngựa trở lại. Thì may có binh Tề đánh tới, quân Sở mới thối lui. Kế đó Chung hậu truyền lệnh gióng chiêng thu binh, các tướng thảy thu hết về thành an nghỉ.

Khi Chung hậu về tới thành môn, Tuyên Vương vội vàng tiếp rước thẳng vào Kim Loan điện, truyền nội thần dọn tiệc hạ công, rót ba chung ngự tửu đưa lên và nói:

– Ngự thê vì trẫm khó nhọc, bảo hộ giang sơn, đánh cả thua Huyết Hồ yêu đạo. Vậy xin dùng ba chung ngự tửu, gọi là đền công khó ngày nay.

Chung hậu tiếp lấy tạ ơn và thưa rằng:

– Ấy là nhờ hồng phúc của Thánh hoàng cùng các tướng đồng lòng và vương nhi vương tức có công, thần hậu mới lui được binh ba nước.

Đang lúc vui tôi yến ẩm xảy thấy Tống Vạn tới trước Kim Loan điện quỳ lạy tâu rằng:

– Ngu thần thất cơ, tội dư muôn thác.

Chung hậu mới hỏi:

– Việc gì thất cơ làm sao?

Tống Vạn tâu rằng:

– Trạng nguyên soái đánh cùng tướng Sở, gặp một viên tiểu tướng tuổi ước chừng mười ba mà anh hùng khó địch. Trạng nguyên soái mới sa cơ, bị một chuỳ của nó mà táng mạng. Còn anh em tôi là Tống Thiên cũng bị tay nó bắt rồi. Thằng nhỏ thật rất hung nên tôi không dám chống ngăn với nó, tôi bèn cướp thây Nguyên soái mà đem về đây.

Chung hậu nói:

– Thắng bại ấy sự thường, ngươi chẳng có tội chi. Thương vì Trạng nguyên soái hồn xuống suối vàng, da mồi đầu bạc cũng liều mình vì nước.

Tống Vạn tạ ơn lui ra, bãi tiệc ai về dinh nấy.

Nói về Huyết Hồ bại trận dẫn tàn binh ba nước lui ra ba chục dặm an dinh, rồi kiểm điểm mã binh các nước. Nước Hàn thì hao hết năm muôn, nước Tống hết một muôn rưỡi, còn nước Sở nhờ có Huỳnh nguyên soái tới tiên phong là Huỳnh Nguyên nên đạo binh Sở còn được vẹn tuyền, dầu có hao cũng không mấy.

Hai nước thảy đều oán trách vì thằng yêu tăng làm hại cho người. Vậy mà cũng khoe miệng ỷ tài, xưng rằng: Nó tu hành thiên niên đắc đạo[74].

Còn Huỳnh Cái khi đồn binh xong rồi, tới ra mắt Huyết Hồ mà nói rằng:

– Tôi tưởng là quân sư cao cường pháp thuật, lại thêm có bốn vị môn đồ, vì cớ làm sao mà lại bị thua, hay là Quân sư giả dùng mưu trá bại? Vậy chớ tóc râu của Quân sư làm sao mà bị cháy, hay cạo đi cho sạch sẽ chăng?

Huyết Hồ mắc cỡ đáp rằng:

– Chung hậu thật là tay thủ đoạn cao cường, đã có võ nghệ lại tinh thông pháp thuật. Nó đã phá mất hai món bảo bối của ta, lại thêm bị cháy cả tóc râu, còn báu Kim Chuyên là món phép ruột, sao nay lại nhè ta mà đánh. Nếu bần đạo chẳng có dày công tu luyện, chắc là hồn đã lên mây rồi. Thôi để nghỉ binh ít ngày rồi sẽ toan mưu kế khác.

Huỳnh Cái hỏi:

– Thạch chuyên là món báu gì xin nói cho tôi được biết?

---

[74] Ấy là lời quân sĩ hai nước oán thán, chẳng nói chi nhiều lời

Huyết Hồ đáp:

– Ấy là vật báu ở bên Tây Phương Phật, dùng đem muội hỏa mà luyện ra, hễ đánh trúng người ta tức thì liền bỏ mạng.

Huỳnh Cái nói:

– Bảo bối hay như vậy, sao bữa nay trở lại hại mình. Liệu bề sai sử nhất linh, thì đừng khuấy rối mà hại binh tổn tướng.

Huyết Hồ nói:

– Nguyên soái hãy lui về trướng để mặc bần đạo âu lo.

Khi Huỳnh Cái về tới dinh mình, đến nửa đêm nằm không an giấc bèn sai người tâm phúc ra dẫn Tống Thiên vào. Huỳnh Cái liền bước xuống mở trói cho Tống Thiên rồi nói rằng:

– Mạt tướng cam thất lễ, xin tướng quân chớ hờn. Nay có một phong gia thơ xin về dâng cho Chung quốc mẫu. Việc này đừng cho sơ lậu, nếu Huyết Hồ hay được thì có sự khó lòng.

Nói rồi liền lấy phong thơ đưa cho Tống Thiên bảo để vào trong áo, lại kêu Vương Trung tới dặn rằng:

– Ngươi hãy cầm cây lệnh tiễn của ta mà đưa Tống tướng quân đi. Như ai có tra hỏi việc chi thì nói là quân đi tuần do tế sát.

Vương Trung cúi đầu vâng lệnh, Tống Thiên cũng tạ ơn lui ra. Hai người dắt nhau xông pha, chẳng có ai ngăn cản. Đi khỏi vòng quân ba nước, Vương Trung mới trở về phục mạng cho Huỳnh Cái hay.

Nói về Tống Thiên đi tới thành Lâm Tri, nói với quân giữ cửa rằng:

– Chúng bây hãy vào thông báo có Tống Thiên bại trận về đây.

Quân giữ thành xem qua, lật đật mở cửa rước vào. Tống Thiên thẳng tới Kim Loan điện, vừa khi Thiên tử lâm triều, Tống Thiên quỳ lạy tâu rằng:

– Tôi thất cơ bị bắt, nay về đây xin thọ tội với triều đình.

Chung hậu đã hay tỏ sự tình, giả không biết buông lời phán hỏi:

– Ai gia nghe nói tướng quân bị bắt vì làm sao mà về được đây?

Tống Thiên tâu rằng:

– Lúc trận thượng ngu thần bị bắt đem về dinh, may gặp Huỳnh Cái nguyên nhung tha tội và giao một phong thơ dặn đem về dâng cho Quốc mẫu.

Nội thần lấy phong thơ dâng lên, Chung hậu mở xem thấy có một bài thơ tám câu như vầy:

Thái cực bao hàm vạn lượng phân

Tý ngọ mẹo dậu lưỡng xung thần

Trường sinh thử nhật đương phùng

Hạ Thành lập liên trì khước hận

Xuân Hiện tôn tằng hà thương thể

Tại thế đa khuy Vân hộ thần

Sở cái tiểu tâm táng chí báu

Quốc tín lưu lai biện giả chân.

Chung hậu xem rồi lại đưa thơ cho Thiên tử coi. Tuyên Vương coi một hồi lâu mới hỏi rằng:

– Trong thơ Huỳnh Cái nói việc chi đó?

Chung hậu tâu:

– Tôi không hiểu nổi, xin đòi Tể phủ tới giải mới xong.

Tuyên Vương bèn đòi Yến Anh lên đền mà phán rằng:

– Tề phủ hãy giải bài thơ đó cho trẫm nghe.

Yến Anh vâng mệnh xem rồi tâu rằng:

– Bài này chẳng phải là bài thơ, thật là cái công án lớn như trời, khiến người ta mơ màng chẳng rõ. Vậy chớ cách mười hai năm trước, lúc Quốc mẫu lâm bồn mang bệnh huyết vựng rồi đó Thái tử cùng với hai tên cung nữ là Thể Vân và Thể Hà, cùng một cái ngọc ấn Chiêu Dương mất đâu không biết, Bệ hạ có nhớ hay không?

Tuyên Vương nói:

– Việc đó quả nhân còn nhớ.

Yến Anh lại tâu:

– Câu thứ nhất, câu thứ nhì là nói khi Quốc mẫu thọ khí tiên thiên bao hàm nên hình, tới giờ xung mới sinh sản. Câu thứ ba, thứ tư là nói hồi sinh đẻ bị Tây cung Hạ Nghinh Xuân dùng mưu ám hại, đem con mèo đổi Thái tử mà bỏ giữa hồ sen. Câu thứ năm, thứ sáu là nói Thể Hà đồng mưu với Tây cung, đem Thái tử bỏ giữa hồ sen rồi may có con Thể Vân cứu sống. Câu thứ bảy, thứ tám nói là bấy lâu Thái tử ở tại phủ Huỳnh Cái, còn cái Ngọc ấn cất đi để làm tin, chờ có ngày Thái tử lấy báu ấy làm chứng mà nhận thân cho biết điều chân giả.

Tuyên Vương nghe nói rơi luỵ mà hỏi rằng:

– Bây giờ tiên sinh có kế gì hay cho trẫm gặp mặt vương nhi chăng?

Yến Anh tâu:

– Bệ hạ muốn gặp không được, chờ nửa năm nữa cốt nhục mới được trùng phùng.

Tuyên Vương mặt có sắc buồn, Chung hậu lòng đau như cắt. Đương lúc vợ chồng buồn bực, kế thấy quân Chính ty vào báo rằng:

– Lương thảo chỉ còn độ được mươi ngày, xin nương nương định đoạt.

Quân Chính ty tâu vừa dứt lời, lại thấy quan Tổng binh giữ thành vào tâu rằng:

– Binh ba nước lại phủ vây bốn cửa chẳng cho lọt một mũi kim, phần lương thảo cũng đã gần hết rồi, xin sai ai đi vận tải.

Chung hậu mới hỏi rằng:

– Trong các tướng có ai vì ta xuất lực, đột vi ra đi đón Lưu Phụng với Đào Trinh để đem lương thảo vào thành mà chi cấp cho quân sĩ?

Hỏi rồi thấy một viên nữ tướng bước ra lĩnh mệnh xin đi. Chung hậu xem lại thấy là Đào Kim Định, bèn dặn rằng:

– Vương tức có đi phải cho cẩn thận, khi lâm sự hiểm nghèo thì hãy giở ra xem mà làm theo y kế.

Kim Định tiếp lấy giản thiếp để vào áo rồi cầm cây chĩa ba lên ngựa, từ biệt mấy vị vương phi, chỉ thẳng cửa tây môn tách dặm.

Nói về Đào Kim Định khi ra khỏi thành rồi, đi được một đỗi xa xa, gặp một viên Đại tướng nước Hàn chặn lại. Hai bên chẳng xưng tên họ, vung thương cứ việc đánh nhầu. Đánh được một hồi lâu, Kim Định dùng kế trá bại. Trương Bưu buông cương giục ngựa đuổi theo, Kim Định quày ngựa lại, giương cung bắn ra một mũi tên trúng ngang yết hầu, Trương Bưu nhào lăn xuống ngựa. Binh Hàn áp ra cứu được thây đem về. Trương Hổ thấy vậy ủ ê, chẳng dám xuất binh cự chiến. Nhờ vậy Kim Định mới ra khỏi, chẳng ai dám tới cự đang.

Đây nói về Huyết Hồ khi bị Kim Chuyên đánh trúng sau lưng, trở về dinh điều trị, thuốc tiên thật rất hay, trong ít ngày đã mạnh. Lúc này Ngô Khởi tới soái phủ phân trần sau trước rằng:

– Quân sư vẫn nhiều diệu pháp, có lẽ đâu chịu thua sút con xú phụ hay sao?

Huyết Hồ nói:

– Nguyên soái hãy truyền lệnh cho các dinh trại ra ngoài đi bắt đồng nữ và đồng nam, gà đen, chó đen, trâu đen, ngựa đen, cùng là đàn bà chửa, mỗi thứ bốn mươi chín số, với là bốn mươi chín cây cờ đen, và lại kiếm cho được ba trăm bốn chục nhánh đào, rồi giết thú vật, trữ máu vào trong hũ. Tới hoàng hôn phải làm cho đủ như lời, như trái lệnh sẽ xử theo quân luật.

Ngô Khởi vâng lệnh liền đi truyền khắp các dinh cứ phân việc mà đi sắm sửa. Tới lúc hoàng hôn, đâu đó sẵn bày, Ngô Khởi tới phụng mạng cho Huyết Hồ hay.

Huyết Hồ khi ấy ra tay, truyền đồ đệ lập Ôn Hoàng trận. Kim Nha đưa ra một bình pháp thủy, Huyết Hồ liền bỏ tóc xoã, tay thì cầm gươm linh, đổ huyết thú vào trong bốn mươi chín cái hũ rõ ràng, niệm thần chú lấy nhánh đào khuấy lên chín lượt.

Lại đem năm cái hồ lô khác, đủ xanh vàng năm sắc, sắp ra năm phương, bốn người đồ đệ đứng bốn hướng, mỗi người cầm một cây phướn, cũng đủ theo bốn phương bốn sắc. Còn Huyết Hồ cầm phướn vàng đứng giữa trung ương, chỉ gươm niệm chú hiển ràng, mây đen hiện ra tối trời tối đất, làm cho trông nhau chẳng thấy người.

Ngô Khởi thấy vậy vui đẹp. Kế năm thầy trò đều hiện phép thần thông, bay vào thành, lấy máu thú đổ vào các giếng và rưới khắp mọi nơi, bất cầu nam phụ lão ấu ai ai, kẻ uống nước, người vướng khí tà cũng đều sinh ra bệnh.

Chẳng bao lâu, ai ai thảy đều bị bệnh, mắt ngó lờ đờ chẳng thấy, trong mình đau cứng khắp xương, chẳng có một người đi ngoài đường, quân sĩ bỏ đao thương sắp lớp. Năm thầy trò lúc này làm phép rồi trở về, ở tại pháp đài gìn giữ.

Nói về Đào Kim Định phụng chỉ thúc lương, đi chẳng mấy ngày đã gặp Tề Trinh, Tề Phụng cùng nhau vội vàng thi lễ. Vương phi bèn thuật lại các việc cho hai tướng nghe, cùng nhau đi được ít ngày đã tới gần cửa thành Tề quốc. Tề Trinh khi ấy nói:

– Vương phi hãy vào thành thông báo trước, anh em chúng tôi sẽ hộ tống tới sau.

Đào Kim Định khen phải, dặn hai tướng ở lại giữ gìn cho cẩn thận rồi vung chĩa ba giục ngựa thẳng tới cửa thành tây. Lúc ấy quân kỳ bài nước Hàn thấy, lật đật vào trong báo cho Trương Hổ hay.

Trương Hổ muốn trả thù anh liền nai nịt lên yên ra trận. Hai bên gặp mặt cùng nhau giáp đánh, Vương phi sợ trễ ngày giờ, bèn lấy Hỏa Long phiêu tế lên, đánh Trương Hổ sa xuống ngựa. Quân Hàn vỡ tan tở mở, Kim Định thẳng tới cửa thành, kêu quân canh cửa đà rát cổ hết hơi không thấy một người đáp lại.

Kim Định trong lòng rất nóng nảy, lại giục ngựa chạy qua phía nam, Sở binh xem thấy vào dinh phi báo rõ ràng. Huỳnh Nguyên ra ngựa vội vàng, gặp mặt thì hai bên hỗn chiến. Hai ngựa cùng nhau day trở, đánh đà trăm hiệp có dư, hơn thua chưa chắc phần ai, em chồng với chị dâu ngày nay đánh lộn.

Huỳnh Cái lúc này tư tưởng, lúc ra đi vợ có dặn rằng: Đừng cho ấu tử giao phong, rồi giục ngựa thẳng xông, kêu Huỳnh Nguyên nói:

– Con hãy lui về tạm nghỉ, để cho cha bắt con tiện tỳ đó cho.

Huỳnh Nguyên nghe tiếng cha kêu, bèn quày ngựa trở về lập tức. Kim Định thấy lão tướng đường đường chính trực, chắc là người này hôm trước tha Tống Thiên. Gặp nhau xưng tên họ nói liền, đao chĩa cùng nhau hỗn chiến. Huỳnh Cái giả chém bậy một đao rồi bỏ chạy, Kim Định cũng giục ngựa đuổi theo. Đuổi ra tới chỗ không ai, Huỳnh Cái mới dừng ngựa lại nói rằng:

– Nữ tướng chớ nên động thủ để bổn soái phân tỏ một đôi lời. Nay Huyết Hồ lập trận Ôn Hoàng, lòng quyết hại nhân dân chết hết. Nếu quá bảy ngày không người giải cứu, ắt là phải bị mang khốn cả thành. Bữa nay đã được ba ngày, nàng phải mau mau đi kiếm người hay về cứu sống bá tính.

Kim Định cúi đầu cảm tạ, rồi hai người lại đánh với nhau một hồi nữa. Huỳnh Cái giả đò bị thương té xuống ngựa, binh Sở xem thấy lật đật chạy ra cứu đem về. Huỳnh Nguyên khi ấy hỏi rằng:

– Phụ thân bị thương ở đâu, xin nói để lo bề thang thuốc?

Huỳnh Cái mới thở ra nói rằng:

– Con nữ tướng thật là lợi hại, nó đánh cha trúng phải một roi sau lưng, tưởng là nhất đán mạng vong, may thời vận cũng còn chưa chết.

Rồi đó Huỳnh Nguyên chạy lo thang thuốc điều dưỡng cho cha.

Khi Huỳnh Cái nhào xuống ngựa rồi, Kim Định cũng giả làm bộ không hay, giục ngựa chạy ra khỏi trùng vây thẳng tới chỗ quân Tề vận lương đồn trú. Bèn thuật lại các việc với Tề Trinh và Tề Phụng, rồi đem giản thiếp của Chung hậu giở ra xem thấy dặn rằng:

"**Tới ngày mồng năm tháng năm, thành Lâm Tri có tai tính chiếu hại. Huyết Hồ dùng Ôn Hoàng độc trận, con phải nên đảo cáo thần linh, có tiên đằng vân giải cứu mới xong và con phải mau đằng vân vào thành coi sóc.**"

Kim Định xem rồi truyền quân đem ra một chiếc chiếu mới, trải xuống giữa đất rồi quỳ lạy Hỏa Vân thánh mẫu và vái rằng:

– Nay đệ tử thành tâm mật đảo, xin Tôn sư hỷ xả từ bi tới cứu bá tính thành Lâm Tri, kẻo mà lâm tay độc thủ.

Vái rồi dặn dò hai tướng phải giữ gìn lương thảo chớ để sai thất. Dặn rồi tức thì niệm chú đằng vân, bay tuốt vào thành sa xuống đi thẳng tới Chiêu Dương cung viện, thấy Tuyên Vương với Chung hậu cứ như người say rượu ngủ mê, cung nga thể nữ chán chê, cũng là nằm mê man bất tỉnh.

Về tới phủ thấy chồng bị bệnh, chị em Ngọc Trinh mình nóng như than hầm. Hai hàng luỵ ứa rưng rưng rồi quỳ lạy vái Lê Sơn thánh mẫu xin cứu Chung hậu và bá tính Lâm Tri. Hay là số mạng Tề bang vận khí đã suy, xin Thánh mẫu từ bi siêu độ.

Vái rồi lại đi phòng các cửa, sợ khi yêu đạo dùng mưu gian. Một mình ngồi đứng không an, năm canh luống những thở than buồn rầu.

Ngày hôm sau nhằm Đoan Dương giai tiết, Huyết Hồ thỉnh các tướng tới ăn tiệc vui chơi, rượu ba tuần mời đủ mỗi người, Huyết Hồ mới buông lời khoe miệng rằng:

– Vô Diệm còn ba ngày nữa thì hồn ắt xuống suối vàng, nước Tống, Sở và Hàn, ba nước mới giữ an bờ cõi. Trước là vì chư bang trừ hại, sau cùng chia đất nước Tề. Hôm nay phải say cho thỏa thuê, con ba bữa nữa sẽ công thành chẳng muộn.

Trương Siêu va Thân Kiệt khen vùi hỉ hả, còn Huỳnh Cái thì có sắc buồn. Ngô Khởi lúc ấy bước tới thưa rằng:

– Xin quân sư hãy nhậm lời tôi muốn, nay Vô Diệm lâm cơn bệnh trượng, cho mạt tướng dẫn theo dũng sĩ một hai người vào Tề thành mà khiêng Chung hậu về đây, để cho rõ tài Quân sư lợi hại.

Huyết Hồ nói:

– Nguyên soái muốn sao tự ý, bần đạo cũng y theo lời.

Ngô Khởi nghe nói cả mừng, bèn về dinh dẫn theo ít tên dũng sĩ, tưởng là sở cầu như ý, hay đâu thiên bất dung gian, rủi gặp Kim Định đi tuần thành, thấy Ngô Khởi có dẫn ít tên quân tò mò đi tới.

Kim Định rất nên kinh sợ, cơn lâm nguy kế giỏi mới sinh ra, liền niệm chú đòi Huỳnh cân lực sĩ tới vô số hằng hà, hóa cỏ mà làm hình thiên binh vạn mã. Tướng sĩ giả vui cười ra rả, trên thành nghiêm ngặt tuần phòng.

Ngô Khởi ngó thấy kinh hồn, trách Huyết Hồ khoe tài hại chúng. Thầy trò cùng nhau bỏ chạy trở về dinh chẳng dám nói ra.

Nói về bà Lê Sơn thánh mẫu đang lúc ngồi trên toà sen, bỗng nghe huyết trái tim máy động thì hay hết sự tai nạn bá tính Lâm Tri bèn kêu Bạch Liên mà bảo rằng:

– Mão Đoan Tinh ngày nay gặp nạn, tiên cô phải đi cứu cấp một phen. Mau qua Tử Tiên cung bạch cùng Nam Hải Quan Thế Âm, cầu mượn người cái bình Dương chi tịnh thuỷ. Rồi tới đó làm y như phép mà cứu bá tính Lâm Tri, cùng đem bảo bối theo mình, trừ cho được Huyết Hồ mà cứu toàn trăm họ.

Bạch Liên phụng mạng, cưỡi hạc bay tuốt qua Lạc Giả sơn, gặp Long nữ đồng tử bèn tỏ hết nguyên do. Đồng tử liền vào bạch với Quan Âm. Quan Âm cho vào, Bạch Liên tới trước toà sen, khế thủ quy y bạch rằng:

– Có Huyết Hồ lập Ôn Hoàng trận hại bá tính thành Lâm Tri. Cúi xin ngài đại từ bi cho tôi mượn cái bình Dương chi tịnh thuỷ.

Quan Âm nghe nói gật đầu và nói rằng:

– Nghiệt súc đó là con thần quy thủa trước, từ khi tạo thiên lập địa đã có nó rồi, ở tu hành trong ao bát giác của ta, hơn muôn năm mới được thành chính quả. Luyện nên mình kim cương bát quái, thần thông quảng đại vô cùng. Sau lại nó cũng tới quy y Phật pháp với ta, ở đây giữ cái bình tịnh thuỷ. Lúc trước ta mắc đi qua Bắc Hải, súc sinh ở nhà trốn đâu mất không hay. Bởi vậy cho nên ta làm sẵn một tấm sáo bằng tre tía ở đây chờ có ngày bắt nó. Nay tiên cô tới đây mới rõ, để ta cho Bằng Ngọc đại tiên đi theo xuống đó, thu nó về và cứu tai nạn trăm họ.

Nói về Kim Định đương đi tuần hành, bỗng nghe tiếng hạc kêu trên không, giây lát mây đen tan hết, thấy rõ một vị nữ tiên và hai người tiên nữ sa xuống. Kim Định xem rồi bèn quỳ lạy tiếp rước ân cần. Bạch Liên nói:

– Vương phi thành tâm mật đảo, cảm động tới Thánh mẫu Lê Sơn, người đã sai bần đạo qua bên Nam Hải Quan Thế Âm mà mượn bảo bối tới đây cứu nạn cho bá tính.

Kim Định rất mừng, liền rước Bạch Liên và hai người tiên nữ vào thẳng trong cung. Khi tới nơi, Long nữ lấy nước cam lồ rưới khắp trong cung, rồi đằng vân đi cùng cứu hết nhân dân bá tính.

Trong giây lát, Thiên tử và Chung hậu đều tỉnh lại, tam quân bá tính cũng thanh sảng như thường, cùng nhau mừng thoát khỏi tai ương, cúi đầu lạy khắp tam phương thế Phật.

Còn Long nữ rưới nước cam lồ cứu được bá tính xong rồi, vội vàng kiếu từ trở về Lạc Giả sơn mà bạch lại.

Nói về Huỳnh Cái, từ khi Huyết Hồ lập trận Ôn Hoàng, trong lòng cứ buồn bực chẳng an, tuy đã tỏ bày cho Kim Định rồi mà không biết đã thỉnh được tiên nhân nào xuống cứu chưa. Một mình cứ ra vào than thở, giây lâu bèn kêu Huỳnh Nguyên mà bảo rằng:

– Con hãy đi cùng cha hậu tập tới coi bên Tề động tĩnh thế nào?

Huỳnh Nguyên vâng lệnh sửa sang nai nịt, theo Huỳnh Cái mà thẳng tới trước thành, đi coi hết chung quanh thấy Đào Kim Định ở trên thành mà điểm tra binh tướng, cờ xí đã rỡ ràng xanh sắc và cười Huyền Hồ lập trận vô ích.

Khi Huỳnh Cái xem rồi, bảo con trở về coi giữ dinh trại, còn mình thì nhắm quân dinh nước Tống lướt vào ra mắt Huyết Hồ mà hỏi rằng:

– Dám bẩm quân sư, chừng mấy bữa nữa phá được thành Lâm Tri, xin nói rõ cho tôi biết?

Huyết Hồ đáp rằng:

– Chẳng phải là bần đạo đi khoe tài lỗ miệng, đủ bảy ngày ắt phá được thành Lâm Tri.

Huỳnh Cái hỏi rằng:

– Quân sư nói chơi hay sao chớ? Dẫu nước Tống có tài bắt cọp thì bên Tề cũng có kẻ cưỡi rồng. Tôi đã xem thấy thành trung, Tề binh thật oai nghiêm thập bội.

Huyết Hồ nghe nói cả giận, sai quân đi thám thính tức thì. Giây lâu quân về báo rằng:

– Quân sĩ Tề tinh thần hơn trước, lời Huỳnh nguyên nhung nói chẳng sai.

Huyết Hồ nghe nói đỏ mặt tía tai bèn đánh tay làm ra một quẻ, mới biết có người tới phá phép của mình mà không rõ là ai, nên nhân dịp tức thì đốc binh tới đánh phá. Bèn kêu Kim Nha, Ngân Nha, Đồng Bối, Thiết Bối và Ngô Khởi, bảo đem năm đạo binh tới thành vây khốn.

Mấy người đắc lệnh đem những đồ hỏa pháo vân thê tới công phá bốn cửa thành tở mở. Khi ấy Đào Kim Định đương đi tuần do xem thấy binh ba nước tới phủ vây bốn cửa, bèn lật đật chạy vào tâu cho Chung hậu rõ. Chung hậu bèn thưa với Bạch Liên rằng:

– Nay binh sĩ còn đương yếu đuối, xin tiên cô dùng kế thủ thành.

Bạch Liên nói:

– Vương muội chớ lo, ta có kế hay toan liệu.

Nói rồi khiến Kim Định bảo quân mở hết bốn cửa thành và dẫn phục binh đi giữ cửa phía đông, Vương Lăng Tiên giữ cửa phía tây, Lục Vân Tiên giữ cửa phía nam, ba người vâng lệnh làm y như kế, còn Bạch Liên cưỡi hạc cũng tới giữ cửa phía bắc. Sắp đặt xong rồi, Tuyên Vương và Chung hậu ở tại Kim Loan điện mà đợi tin.

Nói về binh ba nước kéo tới thành Lâm Tri thấy cửa thành mở hoác. Kim Nha dẫn binh vào cửa phía tây, gặp nữ tướng là Vương Lăng Tiên mình cưỡi Mai hoa lộc, tay cầm gươm song phi chận đường đón đánh.

Còn Ngân Nha vào cửa phía nam, Lục Vân Tiên vung gươm chận lại. Thiết Bối vào cửa phía đông, gặp Kim Định đón đánh. Đồng Bối vào cửa phía bắc, Bạch Liên lấy cây Oan Ương kiếm tế lên, bạch quang với hắc quang hai đạo thẳng xông, sa xuống chém đầu Đồng Bối.

Rồi đó Bạch Liên truyền quân bế cửa thành bắc môn lại. Bạch Liên lại cưỡi hạc bay qua cửa phía tây, thấy Vương Lăng Tiên dùng phép Kim tật lê đánh Kim Nha nhào lăn xuống ngựa.

Quân sĩ bắt trói đem về rồi thầy trò lại qua cửa phía nam mà tiếp ứng. Gặp Ngân Nha còn đánh với Lục Vân Tiên, lại thấy Huyết Hồ áp tới trợ chiến. Bạch Liên bèn kêu rằng:

– Nghiệt súc chớ nên vô lễ, có bần đạo tới đây.

Huyết Hồ ngó lên thấy một tiên nữ mình cưỡi con hạc trắng, tay cầm gươm Oan Ương bèn hỏi rằng:

– Tiên nữ đi đâu đó, xưng tên họ đi cho mau.

Bạch Liên đáp rằng:

– Bần đạo ở Báu Châu động, tự hiệu Bạch Liên đại tiên.

Huyết Hồ nói:

– Học trò ngươi là Lỗ Lâm công chúa bị chết phải tay Chung Vô Diệm nước Tề. Sao ngươi chẳng nghĩ tình thầy trò mà nỡ đi giúp người thù oán. Vậy xin theo bần đạo qua phò nước Tống, bắt con xú phủ mà trả thù cho đồ đệ chẳng hay hơn. Như vậy phật trời cũng xét công cho thì ngươi sẽ được mau thành chính quả.

Bạch Liên nói:

– Yêu đạo đừng buông lời nói quấy, hãy nghe theo ta cho khỏi uổng công tu hành. Vì có câu: Thuận thiên đắc sinh, nghịch thiên tắc tử.

Huyết Hồ nghe nói nổi giận, vung Ngân nha bổng tới đánh. Bạch Liên cũng đưa gươm ra đỡ, đánh hơn ba chục hiệp chưa định hơn thua.

Lúc đó thám tử về báo lại cho Chung hậu hay, Chung hậu bèn dẫn hết nữ tướng ra trước thành môn mà tiếp chiến. Còn Thiết Bối đánh với Đào Kim Định, bị Kim Định đâm trúng một thương bể óc chết tươi. Còn Liêm Thoại Hoa tế cây Truy hồn chữ lên, Ngân Nha thất kinh bỏ chạy. Bạch Liên tế cây Oan Ương kiếm, chém Huyết Hồ bị vết nơi cánh tay.

Hai thầy trò bại trận chạy ngay, binh ba nước chất thây nằm chật đất.

Nói về Huyết Hồ thua chạy, nhờ có Ngô Khởi bảo hộ về dinh, cùng nhau cởi áo ra xem, thấy máu dầm dề ướt át, bèn hối quân lấy linh đan đem ra điều trị, hễ thuốc tiên xức tới thì lành liền. Khi ấy Huyết Hồ thở ra mà rằng:

– Thiết Bối đã trận tiền bỏ mạng, Ngân Nha lại bị Vương Lăng Tiên bắt rồi, còn bần đạo lại bị thương nơi cánh tay. Căm giận thay Bạch Liên thánh mẫu. Bây giờ liệu muốn thu binh cũng khó mặt mũi mà về thấy mặt Tống quân thần. Thôi cũng đành liều một trận tử sinh cho các nước rõ tài cao thấp.

Nói rồi rơi luỵ dầm dề, kế thấy Huỳnh Cái bước vào hỏi rằng:

– Quân sư bị thương nặng nhẹ, khuyên nên bảo trọng tinh thần.

Huyết Hồ nói:

– Bần đạo cảm tình Nguyên soái, tuy bị thương cũng chẳng hề gì. Vậy xin đó hãy về dinh săn sóc quân cơ, chờ ít bữa sẽ cùng Bạch Liên giao chiến.

Kế đó thấy Trương Siêu, Thần Kiệt tới thăm, ba người ngồi nói chuyện với nhau, Huỳnh Cái nói:

– Mạt tướng ngày nay có bệnh và có chỉ triệu ban sư. Quân sư với hai vị ráng sức đánh Tề, rồi sẽ cùng nhau quân phân nước nó. Mạt tướng xin nhường công khó, tính bề đánh không lại Tề bang, phần thì mang bệnh giữa đường khó nổi cầm thương lên ngựa.

Huyết Hồ nói:

– Huỳnh nguyên soái nói sao trái lẽ, bần đạo sẽ có kế điều đình, dầu Vô Diệm có phép lực thần minh, bần đạo cũng chẳng hề nao sợ.

Huỳnh Cái nói:

– Tuy quân sư thần thông quảng đại, mà mạt tướng có bệnh trong mình, liệu bề khó nổi giao chinh nên phải cáo từ để thu binh về nước.

Nói rồi từ giã Huyết Hồ và hai vị Nguyên soái trở về dinh, truyền tam quân kiểm điểm mã binh, đều bạt trại khởi hành về nước.

Nói về Bạch Liên và Chung hậu đắc thắng thu binh về thành, Tuyên Vương tiếp rước ân cần, truyền quân bày tiệc hạ công mà tạ ơn Bạch Liên thánh mẫu. Rồi truyền binh đem Kim Nha ra treo trên cột cờ và sai người canh giữ.

Chung hậu lại khiến vợ chồng Điền Đan đem binh ra ngoài Dã Trư lâm để rước Tề Trinh, Tề Phụng mà đem lương thảo về thành chi độ cho quân binh cùng khao thưởng sĩ tốt. Kế thấy quân thám tử vào báo rằng:

– Huỳnh Cái đã thu binh về nước, xin vào tâu cho Quốc mẫu được hay.

Chung hậu nghe nói rầu rĩ mười phần, luỵ ngọc hai hàng tuôi nhỏ. Bạch Liên nói:

– Vương muội chớ nên sầu não, muôn sự cũng tại nơi ý trời. Sẽ có ngày cốt nhục trùng phùng, cơn hoạn nạn lại vẹn tròn ân ái.

Chung hâu thưa:

– Em đã gần ngày có nạn, sợ khi tính mạng chẳng còn, biết ngày nào cho mẹ gặp con cốt nhục được vuông tròn đoàn tụ.

Chung hậu vừa cầm khăn lau nước mắt, kế thấy quân vào báo rằng:

– Binh mã nước Hàn đánh tới cửa phía nam, xin Nương nương định đoạt.

Bạch Liên nói:

– Hôm qua ta xem thiên tượng, thấy đại mạng Huyết Hồ hãy còn và khí số nước Tống gần hết rồi, vậy vương muội phải thuận theo thiên ý đưa ngọc ấn giao lại ta quyền lý rồi hãy mau lãnh binh qua dứt Tống bang và bình định Hà Nam, rồi sau bắt Huyết Hồ chẳng muộn.

Chung hậu y lời, liền truyền lệnh quân đem treo miễn chiến bài ra cửa thành và khiến Liêm Thoại Hoa lãnh ba ngàn binh cùng một trăm hỏa pháo, tới canh ba mở cửa thành phía đông ra hội binh tại Dã Trư Lâm mà đi phạt Tống.

Còn Ngọc Trinh và Ngọc Nga mỗi người ba ngàn binh mã cùng hai trăm con Hỏa Ngưu, hễ nghe trống điểm ba dùi mở cửa thành phía tây, kéo ra nơi Dã Trư Lâm mà hội binh đi đánh Tống.

Ba nữ tướng vâng lệnh lui ra, ai lo theo công việc nấy. Chung hậu lúc này đưa ngọc ấn với Tru phi kiếm dâng cho Bạch Liên và giao quân cơ cho Đào Kim Định vương phi.

Sắp đặt xong rồi từ biệt Thiên tử ra đi. Tuyên Vương truyền nội thần dọn tiệc tiễn hành. Tiệc vừa mãn thì trời vừa tối, ai lui về dinh nấy nghỉ ngơi.